

**ВЛАДЕТА ЈЕРОТИЋ
(1924–2018)**

ВЛАДЕТА ЈЕРОТИЋ

**ПИСМО ЈЕДНОГ ПРИЈАТЕЉА
ИЗ ШВАЈЦАРСКЕ
(1956–1976)**

1956. година

Увек ме обрадујеш када ме увериш да са времена на време, на нашим толико различитим путевима, појави се иста светлост. Све докле смо различити, ми живимо у Хаосу. То и јесте лице Хаоса – разлика. Без обзира што се у нама одвојио принцип неба од принципа земље – још увек се то дешава у Хаосу. Још увек дух лебди изнад празне земље (ово и наредно подвукао В. Ј.), а неба су покривена тамом. Кроз нас треба још две да се створи – а ми ћемо бити створени тек на крају... Цео свет можда постоји одувек и заувек, али он бива створен тек кроз сваког појединца. Полако у сваком од нас се ствара цела креација. Онога дана када сам заволео моју малу биљку, разумео сам да је она одједном била створена. Престала је да само постоји у Хаосу свега што је постојало, постоји и што ће тек постојати и – кроз љубав прешла у стварност у Креацију – заједно са мнош. Колики огромни пут љубави је пред нама – до дана када ћемо смети да уђемо у Његов мир, у седми дан. Колико је тешко волети знаш и сам, заиста без тог присуства Њега кроз љубав не бисмо се никад ни родили.

Ја сам у фази у којој не могу никога да поднесем. Имам лудачку потребу да се повучем у манастир. Да тамо сачекам да то мало светлости постане стабилније, имам утисак да јурим нешто

неухватљиво, таман га стигнем и предахнем срећан да сам најзад стигао, а оно почне да се удаљава. Журнем опет и тако без краја и вероватно у круг. Заиста је та светлост нешто најтише на свету и од свих светлости најмања, довољно је да се молим, чак и то је довољно да је потисне – а тек када имам неке „идеје”, размере су те да бих пре видео светлост свица у трави за време распрскавања атомске бомбе, него тај мали пламичак изнад срца. А све је то зато што још увек идем за светлости јер хоћу да је имам – а светлост не може да буде својина како то може мисао. У томе је моја грешка, још много туге је потребно да ме научи да се једино може примити светлост када си „тиши од воде и нижи од траве” и задовољан животом онаквим каквим ти је дато да живиш. Онда сигурно престаје мрак и светлост почиње да ти осветљава све ствари овога света које су одавно изгубиле сваки смисао за нас – у новом значењу и у знаку Креације. Онда тек Библија почиње нешто да значи. За све нас та књига је нешто што се још није догодило. И тако за сад, на разним путевима добијајући кап по кап животног еликсира трпимо сами себе.

То је тај крст. Човек је самоме себи крст. А крст је симбол и живота и разарања. Ево ме у симболима – лажним представама лажног схватања, а две лажи увек дају нешто што личи на истину, као у математици оно са два минуса који дају плус. А истина не може бити никакав резултат, она ЈЕ И НИШТА ВИШЕ.

И када стојим пред неким симболом и трудим се да проникнем његову суштину, врло добро осећам да је једино људско решење које је у нашој снази: ОКРЕНУТИ СЕ.

Не гледати назад за стварима компликованим и збијеним у густу перспективу целокупне историје тражења Бога. Све што се дешава почиње, траје и престаје, може бити само превара. Ужас ме обузима и страх – и ето већ најхуманији принцип од свих – сатански принцип који ми шапуће: Страх је почетак мудрости... тако пише у Књизи. Али ја знам да се Књига није још отворила и само климам главом...¹

¹ Поред својих дневника, Владета Јеротић је оставио и рукопис под насловом *Писмо једној пријатељице из Швајцарске (1956–1976)*, с обавезом да га Задужбина Владете Јеротића објави по његовој смрти.